

Gedővári – kilépett bejegyzéssel

Rosshiszemű, jogcím nélkül?

Gedővári Imréről „ügy” lett. Ez a hír már önmagában is meglepetés azok számára, akik ismerik a mai kardvívás egyik legnagyobb egyéniségét. Meglepetés, hiszen ez a harmincöt esztendősi fiatalember mindeddig jámbor, csöndes természetű, szelíd életviteléről volt ismert, ha mégis beszéltek róla, azt legfőképpen sporteredményeivel kapcsolatban tették.

Az élet azonban, mint az az alábbiakból is kiderül, kiszámíthatatlan. Dr. Gedővári Imre jelenleg rossshiszemű, jogcím nélküli lakáshasználó, munkahelyéről — munkakönyvének tanúsága szerint — „Kilépett”, vívómesterét volt klubja, az Újpesti Dózsa letiltotta iskoláztatásáról.

Az előzmények. Gedővári egy hónappal ezelőtt átigazolási kérelmet nyújtott be klubjának, mondván, a jövőben a Vasasban kíván versenyezni. A klubvezetés kérdésre a válogatott vívó elmondta: *hat esztendeje lakásgondokkal küzd, jelenleg egy kétszobás, ötvenegy négyzetméteres szolgálati lakásban él feleségével és két különböző nemű, kiskorú gyermekével.* Az eltelt időszakban többször is érdeklődött ez ügyben, de csak ígéreteket kapott. Tovább nem vár, átigazol egy olyan egyesülethez — a Vasashoz —, amely megoldja a lakásgondját.

Az Újpesti Dózsa vezetése úgy döntött, *nem járul hozzá Gedővári átigazolásához.* Ha a sportoló menni akar, egy évet várnia kell. Gedővári nem hagyta annyiban, s mint válogatott versenyző, a Magyar Vívó Szövetség elnökségéhez fordult, vizsgálják fölül az átigazolási kérelmet. Az elnökség összeült és úgy határozott: *hozzájárul a versenyző kérelméhez.* Azaz Gedővári Imre kivárás nélkül igazolható.

Körvonalaiiban ennyi a történet. Ítéletalkotáshoz mindenképpen kevés. Emellett megtévesztő.

— Hogyan lehet, hogy egy olyan patinás klub, mint az Újpesti Dózsa nem tudja megoldani egyik legeredményesebb sportolójának lakásgondját? — *Hazsik Endréhez,* a klub elnökhelyetteséhez szól a kérdés.

— Szó sincs arról, hogy nem akartuk megoldani. Gedővári már régen megkapta volna megígért lakását a *József-hegyen,* ha az építkezés a megfelelő ütemben halad. Arról nem tehetünk, hogy az alapozást

végző építők a földmunkák során *barlangokra bukkantak* a leendő házak alatt, s emiatt egy időre *leállították* a munkákat. A tervek szerint azonban másfél év múlva beköltözhetőek lesznek a BM-lakások.

— Gedővári már *hatodik éve* vár. Igazán nem volt türelmetlen...

— A közelmúltban két lakást is felajánlottunk neki, de egyiket sem fogadta el. Sem a káposztásmegyeri négy-, sem az óbudai háromszobást. Nem igaz, hogy nem próbáltunk meg mindent.

— Mivel magyarázza, hogy a vívószövetség elnöksége 17:1-es, *elsőprő arányban* Gedővári átigazolása mellett döntött?

— Ez egyszerűen érthetetlen számomra. Az átigazolási szabályok szerint ugyanis a szövetség csak akkor bírálhatja felül a klubközi átigazolást, ha az *ellentmond a versenyző szakmai fejlődésének.* Ezzel szemben, azt hiszem, nem kell bizonyítani, hogy Gedővári pályafutása a Dózsában jobban biztosított, mint bárhol másutt, hiszen olyan kitűnő mestere volt, mint *Zarándi Csaba,* és olyan nagyszerű partnerekkel gyakorolhatott, mint *Csongrádi, Szabó Bence* és a többiek... Hol itt a szakmai indok?

Kovács Tamás, a Magyar Vívó Szövetség főtitkára a fejét rázza: — *Nincs olyan átigazolási előírás, amely szakmai indokokhoz kötné az elnökség döntését,* itt valami tévedésről van szó. Gedővári ügyében egyébként kétszer is tárgyalt az elnökség. Először közvetlenül az átigazolási kérelem beadása után, de akkor, éppen a *körültekintő határozat* érdekében, nem tettük föl szavazásra a kérdést.

— Mivel magyarázható ez az elsőprő arányú végeredmény?

— Az elnökség tagjai átértékeltek Gedővári helyzetét. Imre húsz éve versenyez, tizenöt esztendeje van az élvonalban, soha semmi baj nem volt vele, csak akkor hallatta a nevét, amikor az érmeiket osztogatták... Viselkedése nem téveszthető össze azokéval a sportolókéval, akik csak követelőzni tudnak és cserébe nem nyújtanak semmit sem. Meg kell, hogy mondjam, az egész elnökséget leforrázta az a hír, hogy Gedővárit időközben „Kilépett” bejegyzéssel engedték el volt munkahelyéről, s hamarosan a szolgálati la-

kásából is mennie kell. Ez a fiú nem ezt érdemelte...

Gedővári Imre figyelmesen hallgatja a kérdéseket.

— Miért nem fogadta el a felajánlott két lakást?

— Nem azért, mert válogatós vagyok. Egyszerűen *nincs egymillió forintom,* amennyi a beszálláshoz szükséges.

— A Vasastól milyen lakást kap?

— Három és fél szobás tanácsit. Ennek a költségeit össze sem lehet hasonlítani a másik kettőével.

— Az elnökhelyettes szerint másfél év múlva a József-hegyi lakások is elkészülnek...

— Ebben én már nem bízom. Ígérik, ígérik, de a valóság az, hogy *négy év óta áll az építkezés.*

— Ki lesz a mestere a Vasasnál? A Dózsa aligha engedi meg, hogy továbbra is Zarándi Csabánál iskolázzon.

— Sajnos, ezt tudom. Amikor egy hónappal ezelőtt bejelentettem, hogy mindenképpen átigazolok, ha engednek, ha nem, *egyszerűen eltiltották tőlem Zarándi mestert.* Hogy ki lesz most a mesterem? Nehéz kérdés. Amikor elhatároztam magam, nem is gondoltam arra, hogy elválaszthatnak egy válogatott vívót attól a szakembertől, aki annak idején a kezébe adta a pengét. Most mondjam azt, hogy ez a magyar vívásnak sem lenne érdeke?...

— Hogyan lett rossshiszemű, jogcím nélküli lakáshasználó?

— Ezen én is sokat gondolkodtam, de hiába. Főképpen azért nem értem, mert a Dózsában állítólag *mindent meg akartak tenni* azért, hogy maradjak. Ugye, furcsa?...

— És a „Kilépett” bejegyzés?

— Nem tudom. Végig arról volt szó, ha úgy döntök, hogy megyek, akkor *áthelyezéssel* kerülök az új munkahelyemre. Aztán az *utolsó pillanatban* azt mondta a Dózsa elnöke, hogy *nem járul hozzá az áthelyezésemhez*...

— És most mihez kezd?

— A sportág megértett, a barátaim megmaradtak, a mesteremért harcolni fogok. Az olimpiáig mindenképpen csinálom, esetleg, ha az új klubomnak kellek utána is. Talán lesz még egy-két jó évem. A Dózsa? Sajnálom, hogy így kellett elválnunk...

Pilhál György